

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 759

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 15 noiembrie 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.207 din 5 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (1), (2), (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	2-3	drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007	8-9
Decizia nr. 1.248 din 7 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și art. 582 alin. 1 din Codul de procedură civilă	3-4	Decizia nr. 1.256 din 7 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 —Codul muncii și ale art. 304 ¹ din Codul de procedură civilă	9-11
Decizia nr. 1.251 din 7 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006	5-6	Decizia nr. 1.285 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009	12-14
Decizia nr. 1.252 din 7 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) teza întâi, art. 211 alin. (1) și art. 213 alin. (4) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	6-8	Decizia nr. 1.289 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4 și art. 146 din Codul penal, precum și ale art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate	14-16
Decizia nr. 1.255 din 7 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor anexelor nr. 1 și 3 la Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.207**

din 5 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (1), (2), (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (1), (2), (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „OIL E 15” — S.R.L. din Sibiu în Dosarul nr. 8.446/306/2009 al Judecătoriei Sibiu.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la Decizia nr. 944 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 17 august 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.446/306/2009, **Judecătoria Sibiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (1), (2), (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „OIL E 15” — S.R.L. din Sibiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că atât timp cât a fost suspendată soluționarea contestației pe cale administrativă, ca urmare a sesizării organului de urmărire penală de către organele fiscale, instituirea măsurilor prevăzute de art. 129 din Codul de procedură fiscală este discriminatorie. Soluționarea acestei sesizări se întinde pe o perioadă îndelungată de timp, ceea ce împiedică și soluționarea contestației formulate împotriva deciziei de impunere, măsurile asigurătorii dispuse afectând întregul patrimoniu al societății.

Judecătoria Sibiu arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului arată că textul criticat nu este contrar prevederilor constituționale privind dreptul de proprietate. Potrivit normelor constituționale, legiuitorul este competent să

stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, în egală măsură ocrotite. De asemenea, textul criticat nu aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât se aplică tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare în cadrul acestei categorii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 129 alin. (1), (2), (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu următorul conținut: „(1) *Măsurile asigurătorii prevăzute în prezentul capitol se dispun și se duc la îndeplinire, prin procedura administrativă, de organele fiscale competente.*

(2) *Se dispun măsuri asigurătorii sub forma poprii asigurătorii și sechestrului asigurătoriu asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului, precum și asupra veniturilor acestuia, când există pericolul ca acesta să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea.*

(3) *Aceste măsuri pot fi luate și înainte de emiterea titlului de creanță, inclusiv în cazul efectuării de controale sau al antrenării răspunderii solidare. Măsurile asigurătorii dispuse atât de organele fiscale competente, cât și de instanțele judecătorești ori de alte organe competente, dacă nu au fost desființate în condițiile legii, rămân valabile pe toată perioada executării silite, fără îndeplinirea altor formalități. Odată cu individualizarea creanței și ajungerea acesteia la scadență, în cazul neplății, măsurile asigurătorii se transformă în măsuri executorii.*

(4) *Măsurile asigurătorii se dispun prin decizie emisă de organul fiscal competent. În decizie organul fiscal va preciza debitorului că prin constituirea unei garanții la nivelul creanței stabilite sau estimate, după caz, măsurile asigurătorii vor fi ridicate.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și art. 44 — *Dreptul de proprietate*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, răspunzând unei critici identice, a statuat prin Decizia nr. 944 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 581 din 17 august 2010, că măsurile asigurătorii prevăzute de Codul de procedură fiscală constau în indisponibilizarea unor bunuri sub forma popririi sau a sechestrului impus asupra bunurilor debitorului. Autorul excepției este nemulțumit de faptul că, deși parcurge procedura administrativă prevăzută de art. 205 și următoarele din Codul de procedură fiscală, procedura de executare silită îndreptată împotriva sa nu se suspendă. În aceste condiții, măsurile asigurătorii, potrivit textului de lege criticat, „*rămân valabile pe toată perioada executării silite*” și, mai mult, „*odată cu individualizarea creanței și ajungerea acesteia la scadență, în cazul neplătii, măsurile asigurătorii se transformă în măsuri executorii*”.

Această viziune a legiuitorului a fost determinată de imperativul eficientizării procedurilor de recuperare a debitelor pe care operatorii economici le înregistrează la bugetul de stat. În acest sens, art. 215 alin. (1) din Codul de procedură fiscală prevede *in terminis* că introducerea contestației pe calea administrativă de atac nu suspendă executarea actului administrativ fiscal. Acest lucru echivalează cu continuarea

procedurilor de executare silită de către organele fiscale împotriva debitorului. În aceste condiții, pentru a se recupera creanțele fiscale pe care acesta le are la bugetul de stat, legiuitorul a prevăzut ca măsurile asigurătorii să rămână valabile pe toată durata executării silite, ca o garanție pentru recuperarea creanței fiscale datorate. Faptul că odată cu individualizarea creanței și ajungerea acesteia la scadență, în cazul neplătii, măsurile asigurătorii se transformă în măsuri executorii nu este decât o aplicare a imperativului mai sus enunțat.

De asemenea, Curtea a constatat că nu se poate reține încălcarea textelor constituționale invocate în susținerea excepției, avându-se în vedere că, potrivit art. 129 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, măsurile asigurătorii vor fi ridicate în cazul în care debitorul constituie o garanție la nivelul creanței stabilite sau estimate, după caz.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (1), (2), (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „OIL E 15” — S.R.L. din Sibiu în Dosarul nr. 8.446/306/2009 al Judecătorei Sibiu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.248

din 7 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și art. 582 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și art. 582 alin. 1 din Codul de procedură

civilă, excepție ridicată de Floarea Bărbuceanu și alții în Dosarul nr. 7.653/95/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția comercială.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Societatea Comercială „Lotus” — S.A. din Târgu Jiu, avocat cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul părții prezente solicită respingerea excepției, arătând, în esență, că dispozițiile legale criticate respectă cerința termenului rezonabil, întrucât recursul prevăzut de dispozițiile legale criticate este soluționat de urgență.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.653/95/2009, **Curtea de Apel Craiova — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și art. 582 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Floarea Bărbuceanu și alții într-o cauză având ca obiect emiterea unei ordonanțe președințiale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se apreciază, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă cerința constituțională privind soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, întrucât prevăd existența unei căi de atac, cea a recursului, împotriva ordonanței președințiale de suspendare a executării hotărârii adunării generale a acționarilor.

Curtea de Apel Craiova — Secția comercială, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate formulate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și art. 582 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Floarea Bărbuceanu și alții în Dosarul nr. 7.653/95/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, și art. 582 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990: „*Împotriva ordonanței de suspendare se poate face recurs în termen de 5 zile de la pronunțare.*”;

— Art. 582 alin. 1 din Codul de procedură civilă: „*Ordonanța este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.*”

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, prin numeroase decizii, spre exemplu Decizia nr. 1.534 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 10 februarie 2010, a arătat că „posibilitatea atacării cu recurs a ordonanței președințiale, ca și cea a contestării executării acesteia, prevăzută de art. 582 din Codul de procedură civilă, constituie un argument suplimentar în sensul deplinei respectări a dreptului la apărare”. O atare concluzie este pe deplin aplicabilă și dispozițiilor art. 133 alin. (3) din Legea nr. 31/1990, dispoziții care constituie o aplicare specială a art. 582 alin. 1 din Codul de procedură civilă în privința societăților comerciale.

În situația de față nu se poate ajunge la concluzia că existența unei căi de atac, respectiv a recursului prevăzut de textele legale criticate, este contrară principiului soluționării cu celeritate a cauzelor, din moment ce chiar art. 582 alin. 3 din Codul de procedură civilă prevede că aceasta se judecă de urgență și cu precădere tocmai pentru a nu se perpetua o stare de incertitudine.

Nu în ultimul rând, trebuie menționat că și comportamentul procesual al părților poate duce la încălcarea acestui principiu constituțional și convențional, fapt care însă nu echivalează cu neconstituționalitatea vreunui text legal. De altfel, în cauza de față, chiar părțile care se plâng de faptul că textul criticat prelungește excesiv procedura — aspect nereal — ridică excepția de neconstituționalitate pentru a prelungi și mai mult această procedură; or, chiar comportamentul procesual al părților contribuie la prelungirea procedurii în cauza pendinte din fața Curții de Apel Craiova.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.251

din 7 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006, excepție ridicată de Uniunea Județeană Teritorială SANITAS — Gorj în Dosarul nr. 16.660/95/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.008—1.012D/2010, nr. 1.016D/2010 și nr. 1.017D/2010, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 958D/2010, excepție ridicată de Uniunea Județeană Teritorială SANITAS — Gorj în dosarele nr. 16.049/95/2008, nr. 16.662/95/2008, nr. 16.037/95/2008, nr. 16.044/95/2008, nr. 16.668/95/2008, nr. 16.050/95/2008 și nr. 16.664/95/2008 ale Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.008—1.012D/2010, nr. 1.016D/2010 și nr. 1.017D/2010 la Dosarul nr. 958D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.008—1.012D/2010, nr. 1.016D/2010 și nr. 1.017D/2010 la Dosarul nr. 958D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 18 ianuarie 2010 și 29 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 16.660/95/2008, nr. 16.049/95/2008, nr. 16.662/95/2008, nr. 16.037/95/2008, nr. 16.044/95/2008, nr. 16.668/95/2008, nr. 16.050/95/2008 și nr. 16.664/95/2008, **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006, excepție ridicată de Uniunea Județeană Teritorială SANITAS — Gorj în cauze având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate, prin deosebirea de tratament juridic pe care o consacră între diferitele categorii de salariați din sistemul bugetar cu referire la plata primei de concediu, încalcă principiul egalității. Se consideră că textul legal nu vizează și primele de concediu prevăzute în contractele colective de muncă, ci numai pe cele care rezultă din acte normative.

Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 20 decembrie 2007, care are următorul cuprins:

„(1) Prezenta ordonanță de urgență reglementează modalitatea de plată a primelor acordate cu ocazia plecării în concediul de odihnă, în baza prevederilor din actele normative a căror aplicare a fost suspendată prin legile bugetare anuale succesive și actele normative anuale de salarizare, în perioada 2001—2006.

(2) Întră în categoria personalului căruia îi sunt aplicabile prevederile prezentei ordonanțe de urgență, conform alin. (1): funcționarii publici, funcționarii publici cu statut special, personalul auxiliar din justiție, membrii corpului diplomatic și consular al României, precum și alte categorii de personal care beneficiază de prima de concediu de odihnă în baza legilor speciale, începând cu anul intrării acestora în vigoare”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 4 alin. (2) privind criteriile de discriminare și art. 16 privind principiul egalității.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că textul legal criticat a mai format obiectul analizei sale în raport cu critici identice de neconstituționalitate formulate chiar de autorul excepțiilor din cauzele de față.

Astfel, prin Decizia nr. 852 din 24 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 5 august 2010, Curtea a arătat că „autorul excepției pornește de la o premisă greșită în critica sa de neconstituționalitate, întrucât sugerează faptul că textul legal criticat, reglementând modalitatea de eșalonare a acordării primelor de concediu prevăzute numai prin actele de reglementare primară, încalcă art. 16 din Constituție. Dacă nu s-ar fi limitat la acestea, textul criticat ar fi fost aplicabil cu privire la toate primele de concediu de care ar beneficia personalul bugetar, deci și cu privire la cele rezultate din contractele colective de muncă, astfel cum este cazul autorului excepției. Or, acest lucru ar fi însemnat ca legiuitorul primar sau delegat să fi adoptat un act de reglementare primară care să fi vizat situații juridice ce rezultau dintr-un contract colectiv de muncă, ceea ce este inadmisibil.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006, excepție ridicată de Uniunea Județeană Teritorială SĂNITAS — Gorj în dosarele nr. 16.660/95/2008, nr. 16.049/95/2008, nr. 16.662/95/2008, nr. 16.037/95/2008, nr. 16.044/95/2008, nr. 16.668/95/2008, nr. 16.050/95/2008 și nr. 16.664/95/2008 ale Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.252

din 7 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) teza întâi, art. 211 alin. (1) și art. 213 alin. (4) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent

excepție ridicată de Andreea-Elena Ticușan în Dosarul nr. 7.722/197/2009 al Judecătoriei Brașov.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.722/197/2009, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3), art. 211 alin. (1) și art. 213**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3), art. 211 alin. (1) și art. 213 alin. (4) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății,

alin. (4) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Andreea-Elena Ticușan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că obligativitatea contribuției la asigurările sociale goleşte de conținut dreptul constituțional la sănătate, întrucât acest drept este unul individual și se exercită conform convingerilor personale, în mod facultativ și subiectiv. Se mai susține că cetățeanul este liber să dispună de viața și de sănătatea sa după cum dorește, fără a încălca drepturile și libertățile celor din jur; în aceste condiții statul nu are dreptul să intervină în viața privată a cetățeanului și să îi impună plata unor contribuții la asigurările sociale. Se mai consideră că accesul la serviciile medicale nu trebuie să se facă pe baza înscrierii într-un sistem de asigurări de sănătate, ci serviciile medicale trebuie procurate contra cost. Astfel, dreptul la asistență medicală nu trebuie supus niciunui control etatic, iar accesul la serviciile medicale nu trebuie să se facă în funcție de contribuțiile plătite anterior și condiționat de acestea.

Judecătoria Brașov apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 208 alin. (3), art. 211 alin. (1) și art. 213 alin. (4) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006. Curtea constată că, în realitate, critica de neconstituționalitate formulată vizează numai art. 208 alin. (3) teza întâi, art. 211 alin. (1) și art. 213 alin. (4) din Legea nr. 95/2006, care au următorul cuprins:

— Art. 208 alin. (3) teza întâi: *„Asigurările sociale de sănătate sunt obligatorii și funcționează ca un sistem unitar [...]”;*

— Art. 211 alin. (1): *„Sunt asigurați, potrivit prezentei legi, toți cetățenii români cu domiciliul în țară, precum și cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și obținut prelungirea dreptului de ședere temporară sau au domiciliul în România și fac dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi. În această calitate, persoana în cauză încheie un contract de asigurare cu casele de asigurări de sănătate, direct sau prin angajator, al cărui model se stabilește prin ordin al președintelui CNAS cu avizul consiliului de administrație.”;*

— Art. 213 alin. (4): *„Categoriile de persoane care nu sunt prevăzute la alin. (1) și (2) au obligația să se asigure în condițiile art. 211 și să plătească contribuția la asigurările sociale de sănătate în condițiile prezentei legi.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 26 alin. (2) privind viața intimă, familială și privată, art. 34 alin. (1) privind dreptul la ocrotirea sănătății [și nu art. 33 alin. (1), cum greșit se menționează] și art. 47 alin. (2) privind nivelul de trai [și nu art. 43 alin. (3), cum greșit se menționează].

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, prin deciziile nr. 705 din 11 septembrie 2007,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 31 octombrie 2007, și nr. 1.011 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, a stabilit că dispozițiile art. 208 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 sunt constituționale în raport cu o critică similară de neconstituționalitate.

Curtea a reținut că „sistemul asigurărilor sociale de sănătate își poate realiza obiectivul principal datorită solidarității celor care contribuie”, astfel că art. 208 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 „reprezintă de fapt o expresie a prevederilor constituționale care reglementează ocrotirea sănătății și a celor care consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor”.

Cu referire la constituționalitatea dispozițiilor art. 211 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, Curtea a statuat că, „datorită solidarității celor care contribuie, acest sistem își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un minimum de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate. Aceste dispoziții de lege reprezintă, de fapt, o expresie a prevederilor constituționale ce reglementează ocrotirea sănătății și a celor ce consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor”. În acest sens, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 775 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009, sau Decizia nr. 907 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 27 iulie 2010.

De asemenea, prin Decizia nr. 775 din 12 mai 2009, raportat la constituționalitatea dispozițiilor art. 213 alin. (4) din Legea nr. 95/2006, Curtea a statuat că „obligația contribuției la sistemul de asigurări sociale de sănătate nu poate dobândi semnificația unei așezări injuste a sarcinilor fiscale atât timp cât, pe de o parte, instituirea acestei obligații are o justificare constituțională, iar, pe de altă parte, ea se aplică tuturor persoanelor prevăzute de norma de lege, fără privilegii ori discriminări”.

Neintervenind elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de cele de mai sus, Curtea observă că art. 34 din Constituție consacră un drept complex — dreptul la ocrotirea sănătății —, ambivalent, cu două componente, una substanțială și alta procedurală. În cauza de față, se contestă latura procedurală a acestui drept și modul în care statul înțelege să organizeze sistemul de asigurări de sănătate. Or, potrivit art. 34 alin. (3) din Constituție, organizarea asistenței medicale și a sistemului de asigurări sociale se stabilește prin lege, ceea ce înseamnă că legiuitorul este îndreptățit să impună reguli pentru crearea, menținerea și dezvoltarea unui sistem de asigurări sociale cu respectarea principiilor constituționale. În condițiile în care Curtea, prin deciziile menționate mai sus, a constatat că sistemul implementat de legiuitorul român este o expresie a principiilor enunțate în Constituție la art. 1 alin. (3) referitor la caracterul de stat social al României și art. 4 alin. (1) privind solidaritatea cetățenilor țării, latura procedurală a dreptului la ocrotirea sănătății, sub aspectul obligativității plății contribuțiilor la sistemul de asigurări de sănătate, este organizată în conformitate și cu respectarea Constituției. Astfel, Curtea reține că dreptul persoanei de a dispune de ea însăși prevăzută de art. 26 alin. (2) din Constituție în privința asigurărilor de sănătate trebuie interpretat în concordanță cu principiile constituționale mai sus enunțate, întrucât persoana fizică nu are dreptul să dispună de ea însăși în mod absolut, ci cu condiția de a nu încălca drepturile și libertățile altora; cu alte cuvinte, persoana în cauză, prin conduita sa, nu poate afecta nici latura procedurală a dreptului său la ocrotirea sănătății și nici latura substanțială a acestui drept de care beneficiază celelalte persoane fizice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) teza întâi, art. 211 alin. (1) și art. 213 alin. (4) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Andreea-Elena Ticușan în Dosarul nr. 7.722/197/2009 al Judecătorei Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.255

din 7 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor anexelor nr. 1 și 3 la Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor anexelor nr. 1—6 la Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal în Dosarul acesteia nr. 2.725/122/2007.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.725/122/2007, **Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și**

fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor anexelor nr. 1—6 la Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect acordarea unor drepturi salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât realizează, la nivelul salarizării unor categorii de funcționari publici, o diferențiere pe criteriul categoriei socioprofesionale, fără nicio justificare obiectivă și rezonabilă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, dispozițiile legale criticate nemaifiind în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile anexelor nr. 1—6 la Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 29 ianuarie 2007. În realitate, astfel cum rezultă din considerentele încheierii de sesizare, critica de neconstituționalitate vizează numai anexele nr. 1 și 3 la Ordonanța Guvernului nr. 6/2007, astfel încât, potrivit jurisprudenței sale, Curtea urmează să se pronunțe numai cu privire la constituționalitatea acestora.

Cele două anexe vizează salarizarea personalului din Aparatul Administrației Prezidențiale, Parlamentului, Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Consiliului Legislativ, Consiliului Concurenței, Curții de Conturi, Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și Consiliului Național al Audiovizualului, respectiv salarizarea personalului din aparatul propriu al prefecturilor, al instituțiilor subordonate autorităților sau instituțiilor publice centrale, al serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor sau altor organe ale administrației publice centrale de specialitate din unitățile

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor anexelor nr. 1 și 3 la Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal în Dosarul acesteia nr. 2.725/122/2007.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.256

din 7 octombrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 —
Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Ingrid Alina Tudora — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Iulia Dadu, Crina Georgeta Voina, Adrian Bebe Negru, Iosif Fulop, Ioan Inoan, Lucreția Doina Făt, Ioan Maier, Cristea Marian, Toma Hațegan, Victor Goia, Dan Ștefan Dragomir, Mariana Rânza, Gheorghe Sunzuiană, Ioan Sunzuiană, Daniel Ioan Corcheș, Nicolae Chirilă Borca, Ioan Oltean, Camelia Toth, Ioan Berdea, Petru Băcilă, Mariana Sorina Teglaș, Ștefan Moldovan, Cornelia Adina Coman, Ioan Muntean, Tiberius Ioan Breazu și de către Societatea Comercială „OMV Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 7.211/107/2008, nr. 7.217/107/2008, nr. 4.848/107/2008, nr. 5.594/107/2008, nr. 3.364/107/2008, nr. 3.341/107/2008, nr. 3.332/107/2008, nr. 4.970/107/2008, nr. 3.379/107/2008, nr. 3.363/107/2008, nr. 4.851/107/2008, nr. 3.404/107/2008, nr. 3.382/107/2008, nr. 5.014/107/2008, nr. 5.045/107/2008, nr. 5.073/107/2008, nr. 7.193/107/2008, nr. 6.285/107/2008, nr. 5.571/107/2008, nr. 5.087/107/2008, nr. 5.086/107/2008, nr. 5.060/107/2008, nr. 5.019/107/2008, nr. 7.207/107/2008, nr. 4.992/107/2008 și nr. 5.009/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și în dosarele nr. 1.395/120/2009, nr. 4.895/109/2009, nr. 6.600/120/2007 și nr. 624/109/2009 ale Tribunalului Argeș — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde, personal, în Dosarul nr. 1.238D/2010, partea Ion Răceanu, fiind lipsă celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 1.171D/2010 — nr. 1.190D/2010, nr. 1.202D/2010 — nr. 1.207D/2010, nr. 1.238D/2010, nr. 1.868D/2010 — nr. 1.869D/2010 și nr. 1.902D/2010, având în vedere obiectul acestora.

Partea prezentă și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.172D/2010 — 1.190D/2010, nr. 1.202D/2010 — 1.207D/2010, nr. 1.238D/2010, 1.868D/2010 — 1.869D/2010 și nr. 1.902D/2010 la Dosarul nr. 1.171D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 11, 25 și 29 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 7.211/107/2008, nr. 7.217/107/2008, nr. 4.848/107/2008, nr. 5.594/107/2008, nr. 3.364/107/2008, nr. 3.341/107/2008, nr. 3.332/107/2008, nr. 4.970/107/2008, nr. 3.379/107/2008, nr. 3.363/107/2008, nr. 4.851/107/2008, nr. 3.404/107/2008, nr. 3.382/107/2008, nr. 5.014/107/2008, nr. 5.045/107/2008, nr. 5.073/107/2008, nr. 7.193/107/2008, nr. 6.285/107/2008, nr. 5.571/107/2008, nr. 5.087/107/2008, nr. 5.086/107/2008, nr. 5.060/107/2008, nr. 5.019/107/2008, nr. 7.207/107/2008, nr. 4.992/107/2008 și nr. 5.009/107/2008, precum și prin încheierile din 25 martie, 26 mai, 3 iunie și 17 iunie 2010,

pronunțate în dosarele nr. 1.395/120/2009, nr. 4.895/109/2009, nr. 6.600/120/2007 și nr. 624/109/2009, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și Tribunalul Argeș — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Iulia Dadu, Crina Georgeta Voina, Adrian Bebe Negru, Iosif Fulop, Ioan Inoan, Lucreția Doina Făt, Ioan Maier, Cristea Marian, Toma Hațegan, Victor Goia, Dan Ștefan Dragomir, Mariana Rânza, Gheorghe Sunzuiană, Ioan Sunzuiană, Daniel Ioan Corcheș, Nicolae Chirilă Borca, Ioan Oltean, Camelia Toth, Ioan Berdea, Petru Băcilă, Mariana Sorina Teglaș, Ștefan Moldovan, Cornelia Adina Coman, Ioan Muntean, Tiberius Ioan Breazu și de către Societatea Comercială „OMV Petrom” — S.A. din București cu ocazia soluționării unor litigii de muncă având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textele de lege criticate din Codul muncii sunt neconstituționale, deoarece angajatul este discriminat și nu beneficiază de un proces echitabil, atunci când, în cadrul unui litigiu de muncă, deși majoritatea înscrisurilor care pot duce la aflarea adevărului se află la angajator, acesta nu le depune în fața instanței, pronunțându-se astfel o soluție greșită.

Totodată, prevederile art. 287 din Codul muncii sunt considerate a fi neconstituționale, în opinia autorilor excepției, și din perspectiva faptului că obligă un singur participant procesual, și anume angajatorul, să execute suplimentar, unilateral și în mod total o sarcină cu caracter excepțional, ce fundamentează însăși soluția procesului, și anume administrarea probațiunii. Prin urmare, exercitarea dreptului de a participa la un proces în condițiile garantate de Legea fundamentală se face numai cu condiția unui surplus de obligații procesuale, determinat strict de calitatea de angajator, fapt ce creează o situație discriminatorie în relația cu ceilalți participanți procesuali.

De asemenea, se susține că prevederile art. 304¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece creează discriminări între „cei ale căror litigii au și calea de atac a apelului și cei ale căror litigii prevăd doar calea de atac a recursului.”

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și Tribunalul Argeș — Secția civilă și-au exprimat opinia în sensul că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, și cele ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, ce au următorul conținut:

— Art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii:

„Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.”;

— Art. 304¹ din Codul de procedură civilă:

„Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin normelor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și dispozițiilor art. 1 din Protocolul adițional nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, raportat la art. 20 din Constituție, referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textelor de lege criticate, din perspectiva unor critici similare și prin prisma aceluiași dispoziții din Legea fundamentală.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Iulia Dadu, Crina Georgeta Voinea, Adrian Bebe Negru, Iosif Fulop, Ioan Inoan, Lucreția Doina Făt, Ioan Maier, Cristea Marian, Toma Hațegan, Victor Goia, Dan Ștefan Dragomir, Mariana Rânza, Gheorghe Sunzuiană, Ioan Sunzuiană, Daniel Ioan Corcheș, Nicolae Chirilă Borca, Ioan Oltean, Camelia Toth, Ioan Berdea, Petru Băcilă, Mariana Sorina Teglaș, Ștefan Moldovan, Cornelia Adina Coman, Ioan Muntean, Tiberius Ioan Breazu și de către Societatea Comercială „OMV Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 7.211/107/2008, nr. 7.217/107/2008, nr. 4.848/107/2008, nr. 5.594/107/2008, nr. 3.364/107/2008, nr. 3.341/107/2008, nr. 3.332/107/2008, nr. 4.970/107/2008, nr. 3.379/107/2008, nr. 3.363/107/2008, nr. 4.851/107/2008, nr. 3.404/107/2008, nr. 3.382/107/2008, nr. 5.014/107/2008, nr. 5.045/107/2008, nr. 5.073/107/2008, nr. 7.193/107/2008, nr. 6.285/107/2008, nr. 5.571/107/2008, nr. 5.087/107/2008, nr. 5.086/107/2008, nr. 5.060/107/2008, nr. 5.019/107/2008, nr. 7.207/107/2008, nr. 4.992/107/2008 și nr. 5.009/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și în dosarele nr. 1.395/120/2009, nr. 4.895/109/2009, nr. 6.600/120/2007 și nr. 624/109/2009 ale Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

În acest sens este Decizia nr. 562 din 29 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 23 iunie 2010, prin care Curtea a statuat că prevederile art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și cele ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Astfel, în această decizie, Curtea a reținut că „dispozițiile art. 287 din Codul muncii reprezintă norme de procedură, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, se stabilesc prin lege, precum și că salariatul și angajatorul sunt două părți ale conflictului de muncă, situate pe poziții opuse și cu interese contrare, situația lor diferită justificând, în anumite privințe, și tratamentul juridic diferențiat. Angajatorul este cel care deține documentele și toate celelalte probe pertinente pentru elucidarea conflictului și pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor părților raportului juridic de muncă, fiind necesară și firească obligația acestuia de a prezenta aceste probe.”

În ceea ce privește prevederile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, prin aceeași decizie, Curtea a statuat că „recursul constituie în această ipoteză o cale de atac cu caracter devolutiv, în care, ca și în cazul apelului, instanța de recurs judecă însăși cauza, atât sub aspectul legalității, cât și sub acela al temeiniciei, nelimitându-se să examineze doar hotărârea pronunțată de prima instanță, exclusiv pentru motivele de casare prevăzute în art. 304 din Codul de procedură civilă, ceea ce este în deplină concordanță cu dispozițiile Constituției”.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.285

din 14 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Sindicatul Învățământ Buftea în Dosarul nr. 32.356/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și de Uniunea Județeană a Sindicatelor de Învățământ Vaslui în Dosarul nr. 3.420/89/2009 și Dosarul nr. 3.421/89/2009 ale Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 181D/2010, nr. 216D/2010 și nr. 217D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 216D/2010 și nr. 217D/2010 la Dosarul nr. 181D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 decembrie 2009 și 7 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 32.356/3/2009, nr. 3.420/89/2009 și nr. 3.421/89/2009, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și Tribunalul**

Vaslui — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009.

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Sindicatul Învățământ Buftea și Uniunea Județeană a Sindicatelor din Învățământ Vaslui.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la statul român, art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 alin. (2) privind munca și protecția socială a muncii, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 102 alin. (1) privind rolul Guvernului, art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului, art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență, precum și art. 141 privind Consiliul Economic și Social, deoarece:

— nu se justifică urgența emiterii ordonanțelor criticate;

— ordonanțele au fost emise fără consultarea Consiliului Economic și Social;

— a fost încălcat principiul supremației legii, în condițiile în care, deși Legea învățământului prevede că în România învățământul constituie prioritate națională, Guvernul a diminuat salariile personalului didactic;

— s-au încălcat normele constituționale privind dreptul la muncă, dreptul la un trai decent și protecția socială a muncii.

Astfel, prin adoptarea acestei ordonanțe de urgență, Guvernul refuză să aplice o lege adoptată de Parlament, ceea ce încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), precum și ale art. 61 alin. (1). De asemenea, arată că Guvernul a adoptat ordonanța de urgență cu încălcarea exigențelor stabilite de art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, întrucât nu a indicat situația extraordinară care a stat la baza emiterii acesteia, nu a motivat corespunzător urgența acestei reglementări și a afectat drepturile constituționale ale personalului didactic, și anume dreptul la un nivel de trai decent și protecția socială a muncii. Totodată, consideră a fi încălcate și dispozițiile art. 102 alin. (1) și (2), precum și ale art. 141 din Constituție, întrucât Guvernul nu a consultat Consiliul Economic și Social atunci când a adoptat această ordonanță de urgență. În sfârșit, arată că, practic, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 se modifică din nou Legea nr. 221/2008, făcând imposibilă acordarea creșterilor salariale prevăzute de acest act normativ, adoptat de Parlament, ceea ce reprezintă o

încălcarea a rolului și funcțiilor Guvernului și o dovadă în plus a imixtiunii Executivului în activitatea Legislativului.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și Tribunalul Vaslui — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul României consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 1 aprilie 2009, și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 30 aprilie 2009.

Prevederile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009: „Art. 2. — *Alineatul (1) al articolului 11 din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 30 ianuarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. După litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:

«a¹) pentru perioada 1—30 aprilie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;».

2. Litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

«b) pentru perioada 1 mai—31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;».

Art. 3. — *Valorile coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzute în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a, 3a, 1.1b, 1.2b, 2b și 3b*

la Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se aplică corespunzător perioadelor stabilite la art. 2 din prezenta ordonanță de urgență.”;

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009:

„Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 11 alineatul (1), litera a¹) va avea următorul cuprins:

«a¹) pentru perioada 1 mai—31 decembrie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;».

2. La articolul 11 alineatul (1), literele b) și c) se abrogă.

3. Anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b se abrogă.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 completeau, respectiv modificau dispoziții ale Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008. Acest din urmă act normativ a fost abrogat prin dispozițiile art. 48 alin. (1) pct. 16 din Partea a III-a, cap. VI din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, care a intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 2010, cu excepția dispozițiilor art. 49—52 și ale art. 4 alin. (1) din anexa nr. VI, care au intrat în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I. Actul normativ abrogator se referă, printre altele, și la salarizarea personalului didactic, dar, având în vedere că susținerile autorului excepției privesc modificarea neconstituțională prin intermediul unor ordonanțe de urgență a unor domenii ce au fost inițial prevăzute prin lege, Curtea constată că obiectul criticii nu se mai conservă.

Pentru aceste motive, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, precum și data la care instanța de contencios constituțional a fost sesizată, respectiv 17 decembrie 2009 și 7 ianuarie 2010, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, urmează a fi respinsă atât ca devenită inadmisibilă, cât și ca inadmisibilă, în funcție de data emiterii încheierilor de sesizare.

În baza aceluiași temei legal, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă și în ceea ce privește dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009, care au fost abrogate prin dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 30 aprilie 2009.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Învățăământ Buftea în Dosarul nr. 32.356/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și de Uniunea Județeană a Sindicatelor de Învățăământ Vaslui în Dosarul nr. 3.420/89/2009 și Dosarul nr. 3.421/89/2009 ale Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Sindicatul Învățăământ Buftea în Dosarul nr. 32.356/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

3. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Uniunea Județeană a Sindicatelor de Învățăământ Vaslui în Dosarul nr. 3.420/89/2009 și Dosarul nr. 3.421/89/2009 ale Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.289

din 14 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4 și art. 146 din Codul penal, precum și ale art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4 și ale art. 146 din Codul penal, precum și art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, excepție ridicată de Eugen Florescu în Dosarul nr. 3.944/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar autorul excepției a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii formulate.

Curtea, deliberând asupra cererii formulate, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, dispune respingerea cererii, deoarece de la data emiterii încheierii de sesizare a instanței de contencios constituțional, respectiv 4 decembrie 2009, și până în prezent autorul excepției a beneficiat de un interval suficient de mare pentru a-și angaja un avocat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.944/30/2008, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 209 alin. 4 și art. 146 din Codul penal, precum și ale art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea**

și combaterea criminalității organizate, excepție ridicată de Eugen Florescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 209 alin. 4 raportate la art. 146 din Codul penal încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 23 alin. (1) și (12) referitoare la libertatea individuală și art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, deoarece echitatea procesului penal este grav afectată prin aceea că paguba materială nu poate fi legal stabilită decât în urma judecării definitive a fondului. Dacă se pornește de la premisa potrivit căreia consecințele deosebit de grave sunt determinate de cuantumul pagubei materiale cauzate prin presupusa infracțiune, este clar că se nesocotește și principiul prezumției de nevinovăție.

Cât privește dispozițiile art. 7 din Legea nr. 39/2003, autorul susține că acestea contravin prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (1) și (12) referitoare la libertatea individuală, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 11 referitoare la *Dreptul internațional și dreptul intern* și art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, precum și celor ale art. 6 referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, în primul rând, în faza de urmărire penală competența aparține Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, chiar dacă grupul infracțional organizat a săvârșit infracțiuni date în competența de cercetare a parchetelor de pe lângă judecătorii, fiind asigurate mijloace tehnice și procedee probatorii speciale în mod nejustificat. De asemenea, în faza de judecată, o astfel de cenzură este de competența tribunalelor.

De asemenea, în cazurile în care legiuitorul a considerat că se impune aplicarea unor pedepse mai mari în cazul în care infracțiunea a fost săvârșită de două sau mai multe persoane, a reglementat fie infracțiuni distincte, fie a prevăzut pedepse mai mari. Prin urmare, se poate ajunge ca o persoană să fie sancționată de două ori pentru același aspect — atât pentru art. 209 alin. 1 lit. a) din Codul penal, cât și pentru infracțiunea prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003. Toate aceste consecințe fac ca o persoană trimisă în judecată pentru infracțiunea prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003 să nu poată beneficia de regulile unui proces echitabil.

Tribunalul Timiș — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 209 alin. 4 cu denumirea marginală *Furtul calificat* și art. 146 cu denumirea marginală *Consecințe deosebit de grave* din Codul penal și art. 7 din Legea nr. 39/2003, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 29 ianuarie 2003, care au următorul conținut:

— Art. 209 alin. 4 din Codul penal: „*Furtul care a produs consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*”;

— Art. 146 din Codul penal: „*Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice.*”;

— Art. 7 din Legea nr. 39/2003: „(1) *Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*

(2) *Pedeapsa pentru faptele prevăzute la alin. (1) nu poate fi mai mare decât sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional organizat.*

(3) *Dacă faptele prevăzute la alin. (1) au fost urmate de săvârșirea unei infracțiuni grave, se aplică regulile de la concursul de infracțiuni.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 383 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 13 mai 2010, și Decizia nr. 1.340 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 9 decembrie 2009, pronunțându-se asupra unei probleme similare, a statuat că „art. 146 din Codul penal cuprinde o normă cu caracter explicativ prin care se lămurește înțelesul expresiei «consecințe deosebit de grave». Această reglementare este necesară cu atât mai mult cu cât legiuitorul a prevăzut consecințele deosebit de grave ca element circumstanțial în conținutul agravant al mai multor infracțiuni.

Totodată, Curtea a constatat că este neîntemeiată și susținerea autorului excepției referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece aplicarea cerinței procesului echitabil se impune numai în legătură cu procedura de desfășurare a procesului, iar nu și în ceea ce privește cadrul juridic sancționator al faptelor, adică în materia dreptului substanțial. Nici din cuprinsul art. 21 alin. (3) din Constituție și nici din cel al art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului nu se poate desprinde concluzia că aplicarea cerinței procesului echitabil ar trebui să excedeze necesității asigurării garanțiilor procesuale, spre a se intra în materii din câmpul dreptului substanțial.”

De asemenea, prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat frecvent și constant că „într-o societate democratică în sensul Convenției, dreptul la o bună administrare a justiției ocupă un loc atât de important încât o interpretare restrictivă a articolului 6 paragraful 1, referitor la dreptul la un proces echitabil, nu ar corespunde scopului și obiectului acestei dispoziții” (Hotărârea din 17 ianuarie 1970 în Cauza *Delcourt împotriva Belgiei*).

Totodată, Curtea a reținut că, având în vedere că în speță nu există o hotărâre judecătorească definitivă, nu poate fi reținută nici critica referitoare la încălcarea art. 23 alin. (11) din Constituție, privind prezumția de nevinovăție, care prevede că: „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.*”

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de acestea, Curtea mai constată că, în ce privește critica referitoare la art. 7 din Legea nr. 39/2003, aceasta este fundamentată pe aspecte ce excedează unei motivări necesare

din perspectiva incompatibilității textului cu Legea fundamentală. Astfel, împrejurarea că în faza de urmărire penală competența aparține Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism nu este de natură a contraveni dispozițiilor constituționale invocate, partea interesată având la îndemână toate mijloacele procesuale de a se adresa justiției. Oportunitatea unei astfel de reglementări nu afectează în niciun fel dreptul la un proces echitabil și nici prezumția de nevinovăție, iar împrejurarea că, potrivit art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în

cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, infracțiunea prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003 este de competența direcției, reprezintă expresia unei politici penale a statului român preocupat de prevenirea și combaterea criminalității organizate.

De asemenea, Curtea nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a textelor legale criticate, acesta fiind atributul exclusiv al instanței de judecată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4 și art. 146 din Codul penal, precum și ale art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, excepție ridicată de Eugen Florescu în Dosarul nr. 3.944/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 447455